

Manresa: malgrat tot, la marxa continua

La "Marxa de la Llibertat" havia d'arribar a Manresa el dilluns dia 9 cap a les 8 del vespre. Com que havia de venir de Sallent, el final de la carretera que ve d'aquest poble estava molt controlat per forces de la guàrdia civil, que segons sembla tenien l'objectiu d'impedir l'entrada dels marxaires a la ciutat. No se sap si aquestes forces s'hi van estar moltes hores esperant-los, però la veritat és que els marxaires ja havien arribat a Manresa el dia abans, el diumenge, a migdia i, fins i tot, havien anat a veure en un cine de la ciutat la pel·lícula "La Nova Cançó". Un dels marxaires d'aquesta columna era l'Àngel Colom, segurament la persona més buscada, apallissada, multada, i detinguda de totes les que van a la "marxa".

Mentre els guàrdies civils esperaven els marxaires, al Passeig Pere III —un lloc molt cèntric de la ciutat— s'hi anava aplegant molta gent jove i també un pilot de "grisos" i una bona colla de "socials" que no se sap de quina manera s'havien assabentat que allí hi havia d'haver una manifestació. Mentrestant, uns xicots anaven repartint papers on hi havia els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya i el Cant dels Segadors. Aviat els manifestants començaren a cridar: "Visca la Marxa de la Llibertat", "Poble català, posa't a caminar", "Llibertat, Amnistia, Estatut d'Autonomia" i "Visca l'Assemblea de Catalunya", frases que eren corejades per totes les persones que estaven assegudes a les cadires del Passeig, prenent la fresca. Finalment es cantà l'himne nacional de Catalunya, amb molt d'entusiasme. Els policies, tots agrupats, anaren avançant a poc a poc pel Passeig i quan arribaren al final, començaren a empaitar els manifestants una i una altra vegada. Hi hagueren moltes pallisses i fins a sis detinguts. Durant més de dues hores, els "grisos" ocuparen diverses zones de la ciutat, impeding que es formessin grups. Malgrat això, s'aconseguien reunir unes cinc-centes persones a la Parròquia de Crist Rei i allà l'Àngel Colom començà a explicar quins eren els objectius de la "marxa" i algunes de les peripècies que havien passat els de la seva columna, "Lluís Companys": salt precipitat per unes tàpies i curses pels camps de blat a Sallent, per fugir dels perseguidors; parada de quatre hores en una cuneta de la carretera de Navars —igual a un camp de concentració—, rodejats a davant i a darrera de guàrdies civils amb metralladora, com si fossin terroristes, etc. A la fi d'aquest acte, es presentaren els detinguts, els quals reberen un fort aplaudiment de tots els presents.

LA IMATGE DE LA BRUTALITAT

A l'endemà hi havia la intenció de portar una samarreta de la marxa a l'alcalde, Sr. Roqueta, però com que era de vacances —no se sap si els dies aquests els trià abans o després de conèixer l'itinerari de la marxa—, es pensà lliurar-la al tinent

de l'alcaldia. Per a això es trobaren unes cinquanta persones a la Plaça de l'Ajuntament, però molt aviat arribà la força pública i començà a estomacar els manifestants amb tota duresa. L'Àngel Colom, especialment buscat, fou el més fortament maltractat. Quan finalment aconseguí escapar-se, fou perseguit per un policia —instant que mostra la foto adjunta— que li deixà tot el cos contusionat, quedant el perseguit gairebé sense alè.

La policia entrà en algunes botigues i en una fonda de la plaça —creient que hi havien amagats manifestants— i segons sembla feren sortir tots els que estaven allà dins (molts estaven dinant a la fonda i no tenien ni idea del que passava), essent igualment estovats.

A la tarda, hi havia convocada una altra manifestació també al Passeig a les 9 del vespre. Aquesta hora, un bon grup de manifestants formaren una llarga fila índia i restaren en silenci durant uns cinc minuts. Després es cridaren els mateixos eslògans que el dia abans i també es cantà Els Segadors, mentre es caminava a poc a poc pel Passeig. La manifestació era del tot pacífica. Eren uns quants centenars de persones que en representació

del poble expressaven el desig d'aquesta tan desitjada llibertat: la llibertat per tot el poble català, per tots els Països Catalans.

La irrupció de les forces de l'ordre públic fou impressionant. La policia amb la porra a la mà estovava a tort i a dret. Corredisses; algunes persones a terra; apallissats; contusionats... La gent cridava d'esgarrifança. Algunes cadires i taules on alguns manresans estaven prenent el seu refresc quotidiana, rodolaven per terra. I gent que com cada dia seia allà per prendre la fresca, era igualment apallissada. Les garrotades eren seques, contundents. I eren per a tothom. No es mirava ni sexe, ni edat. Unes senyores d'edat molt avançada ploraven perquè tenien por. Poca gent es va escapar de rebre un cop de porra a l'esquena, a les cames, al cap... Tot petit grup de més de tres persones era dissolt per la policia. El passeig que abans estava ocupat per unes dues mil persones, entre manifestants i no manifestants, aviat quedaria buit, completament buit.

I el poble cantant l'himne nacional. I la repressió continua. I hom parla de la llibertat. I hom parla de democràcia. I hom parla de reconciliació. I les garrotades amb la mateixa contundència que abans del 20 de novembre. I pitjor... Fins quan? Ja a la nit, quan havia passat tot, l'Àngel Colom estava molt cansat. Tenia tot el cos tarat. Havia rebut l'estomacada més forta de la marxa.

—Àngel, hi arribareu a Poblet, l'onze de setembre, oi?

—I tant que sí! D'això, pots estar-ne segur!

—Veuràs com serem molts els catalans que ens trobarem allà aquell dia.

Perquè la "Marxa de la Llibertat", malgrat tot, continua. ● JOAQUIM ALOY

Malgrat estar la plaça envaïda per la policia armada, el fotògraf va aconseguir aquesta foto —encara que està força borrosa— on es veu un "gris" contra l'Àngel Colom, en una de les repressions més contundents que s'han presenciades a Manresa. Malgrat tot, però, la "Marxa" continua.

